
Публикуван на: 01-03-2007

Източник: [Портал Европа](#)

Коментар на Теодора Каролеева, Darik radio.

Няма начин да не сте виждали, поне на снимка, красивата сграда на Европейския парламент в Страсбург. Това е мястото, в което европейските депутати провеждат пленарните си сесии. Именно тази сграда е обявена за официално седалище на Парламента. Понякога обаче депутатите заседават и в Брюксел, в също толкова красива сграда, колкото и тази в Страсбург. Брюксел е мястото, където депутатите извършват цялата подготвителна работа по законодателството, в Страсбург пък са окончателните пленарни сесии и гласуванията.

Всичко това предизвиква недоумение у мнозина. Защо депутатите трябва да пътуват непрекъснато между Франция и Белгия? Защо се налага да изминават всеки месец по около 400 км, колкото е разстоянието между двата града?

Столицата на Белгия - Брюксел винаги се е възприемала и за столица на Европейския съюз. Там се намират седалищата на изпълнителните му органи - Европейската комисия и Съвета на Европейския съюз. В нарочен протокол към Договора от Амстердам обаче е записано, че Европейският парламент провежда своите ежемесечни пленарни заседания в Страсбург. Именно този текст стои в основата на дългогодишния спор между Белгия и Франция за това къде да бъде основното седалище на Парламента. Досега на няколко пъти той е предлагал да получи правото сам да определи мястото. Европейските страни- членки обаче, продължават да не му предоставят тази възможност.

Нещата стават още по-объркани и от факта, че Секретариатът на Европейския парламент, т.е неговата администрация, е разположен в Люксембург. Преди години там също са се провеждали пленарни сесии. За щастие Люксембург не участва в надпреварата за основно седалище на

Европейския парламент.

Фактът, че на европейските депутати им се налага да пътуват всеки месец от Брюксел до Страсбург и обратно, среща сериозно неодобрение сред данъкоплатците. За да бъде реализирана цялата схема, от единия до другия град ежесечно пътуват почти 800-те депутати, 5000 души администрация, стотици преводачи и журналисти. За регулярното превозване на документацията се използват 10 огромни камиона и 30 души работници.

Към разходите добавяме и тези, свързани с поддържането на двете сгради в Страсбург и Брюксел. Не бива да забравяме, че сградата на Парламента в Страсбург всъщност е собственост на холандско дружество, което я дава под наем на кметството на френския град и то от своя страна я преотдава на Парламента. Т.е. има разходи и за наем. След като теглим чертата, излиза, че за всичко това се харчат по около 200 милиона евро годишно.

В интерес на истината трябва да отбележим, че и самите депутати недоволстват от тази ситуация. За тях също не е уместно да прекарват всеки месец почти по седмица в Страсбург. Дори се шегуват помежду си като наричат френския град "Страсбург".

През годините европейските депутати неведнъж са подемали инициативи за това единственото седалище на Парламента да бъде в Брюксел. През 2006 година Петиция за установяване на Европейския парламент в сградата в Брюксел беше подкрепена от един милион души! Зад нея застанаха представители на Европейската комисия, както и доста от самите депутати. Франция, разбира се, се противопостави категорично. За да бъде взето подобно решение, има само един начин - 27-те лидери на страните членки да гласуват абсолютно единодушно "за" трайното установяване на Европейския парламент в Белгия.

Целият този спор около седалищата на Европейския парламент повдига сред данъкоплатците темата за това какви луди пари се харчат от европейските чиновници за ремонти, поддръжка и наем на сгради, в които се помещават институциите на Европейския съюз.

Може би най-скандалният пример е ремонтът на историческата сграда на Еврокомисията в Брюксел, известна като "Берлемон". Нейният ремонт продължи 11 години и излезе 1 милиард и 125 милиона евро. Това е почти двойно повече от сумата за построяването на Европейския парламент в Брюксел и четири пъти по-скъпо от сградата на Европейския парламент в Страсбург. Цената на този ремонт на "Берлемон" изглежда скандално висока в очите на всеки данъкоплатец.

След разобличителен доклад за пражосничество и вероятна корупция по случая, изготвен от двама белгийски депутати, започна и разследване. Междувременно вече никой не нарича сградата на Еврокомисията "Берлемон". Сега тя е по-популярна като "Берлемонстър" /от "чудовище"/ - не заради размерите ѝ обаче, а заради баснословните средства, погребани в нея.

И още един скандален случай свързан с Европейската банка за възстановяване и развитие. Тя беше създадена през 1991 година по идея на френския интелектуалец Жак Атали, който по-късно я и оглави. Основната ѝ цел - да подпомага проекти в бившите комунистически страни.

Да, но през 1993 година стана ясно, че за обзавеждането на централата на банката, която се намира в Лондонското Сити, са изхарчени маса пари - около 200 милиона британски лири. Част от тях били за карарски мрамор, друга част за пътувания на самия Атали.

След направена проверка било установено, че отпуснатите реално пари от Европейската банка за възстановяване и развитие по проекти са на половина по-малко от парите, използвани за ремонта на сградата ѝ. Атали беше принуден да подаде оставка, но тя не му се отрази зле - говори се, че прощалното му възнаграждение е било в размер на 250 000 британски лири.

Всичко това сериозно разклаща доверието на европейците в Европейските институции. Колкото до въпроса със сградата на Европейския парламент - може би, той никога няма да бъде решен, защото е по-скоро политически. Франция и Белгия, две от основателките на Европейския съюз, ще продължават да спорят за официалното представителство на европейските депутати. И никога няма да се разберат за него, защото смятат, че по-важното е да има мир между тях!